

крал на Англия, владетеля започнала по често да се употребява, макар и само в двора.

Имажът историята от онова време описва, като илюстрация особено, че владетелът на краля не бивало да бутатъ весело съ хората, а само съ владетел, макар че това било една извънредно трудна работа.

Но владетелът съ владетел по него време било само мода. И както аскал мода изчезнала, така изчезнали и владетелът. Владетелът тога започнали пак да бутатъ съ хората въ владетелът си. Едвай философи — владетел, Монтескь (1633-1692) предупреждавал дори тогава хората да не идат много бързо, защото може да отгаватъ прасетът си.

Владетелът владетел и владетел обко употребяване една отъ 100 години напред.

Прев. Ш. З. Мегеръ

Въглекопачъ

Кжде е хубавото слънце?
Кжде е бистрото небе?
Азъ гунъ съмъ, като житно зрънце,
зарито въ влажното поле.

Отаредъ ме лъха влага, мухълъ,
и газа вредомъ всрѣдъ вода,
минай въ тъмно като бухалъ —
безсилно, болно грѣй свещта!

Безсиленъ, съсъ последни сили,
копая камѣна местонъ,
а вѣжъ гърди ми донъ сж свили
бащилитъ на докторъ Кохъ.

И кашлямъ денъ и ноцъ умжно,
задъavamъ се, пъхатъ едвамъ, едвамъ.
Дали е ноцъ или е утринъ ясна?
Не виждамъ нищо и не знамъ.

Но знамъ немилко ще угасна,
всрѣдъ този на смъртѣта дворещъ...
Ахъ, повестъ имажъ азъ нещастна!
Ахъ, тръменъ носи азъ венецъ!

Хр. Божданевъ.

Сърничката

Беше китна, весела пролѣтъ. Та бѣ издълчила тоди пакъ всичката си прелестъ и красота; пѣстрѣлава дървета въ бѣла прѣлѣта, пѣчинитъ неслорно пѣха, а слънцето сполше топлѣна и жинота. Поминка и крехка мѣина тревница, развѣха се бунитъ, та земля се лолето и Балкана.

Тази засмѣна пролѣтъ не свари весело. При първѣна пролѣтъ още на пролѣтна вѣгъръ, непуснахъ шумния градъ и замъкнахъ за село, при ауйча си, единствения близкъ човѣкъ, шо ми бѣ останалъ въ жинота.

Единъ недѣленъ денъ излѣзохъ да се порезкода изъ гората. Мажше ме земъ свѣжия въздухъ и простора, зеленитъ вече бунъ, тяжкитъ изъ шепотъ, вѣжѣта, трѣвата... Още си спомнѣхъ свѣтлинѣна погледъ на теменижката, която надничеше изъ гърни и хрѣсти и чакаше да в отижко. По нагѣжъ друга, трѣта, много теменижки, скрѣжини и дѣхѣи се уснижавал и чѣкава. Небрахъ шѣла китка и седнахъ на първата полянка да ги реда и китъ. Унесохъ се въ забавната работа, а въдушѣта ми роу спомени заплуваха, чѣсти и вѣдри като синьото небе отгоре. Тѣло и прѣтно бѣ немилко.

Изведнажъ глухъ тънѣмъ разтърси гората. Въ мигъ и еко се обади отдалече, трѣгнахъ и изтървахъ китката. Стана ми страшно — напѣлѣнахъ се. Тръгнахъ къмъ странѣта, отдего идеше гърна. Погледѣхъ ми заскита жадно изъ гората и срѣдъ на малко, кафѣно кѣло, което се търкаляше изъ трѣвата. Приближихъ се и прѣкавахъ устни: прѣдъ кракѣта ми лежеше ранена сърничка. Ловна струйѣна кръвъ бѣше обогрила кадифѣната трѣва и се стичеше въ водичка. Изведнажъ сърничката ме погледна жално, после затѣгна, протегна кракѣт и издѣна. Стана ми жалъ. Тя, навѣрно, бѣше оставила малкитъ си и бѣ излѣзла да се пореда на пролѣтѣта. Но уми! Темнѣжъ куршумъ на ловѣца прѣкисна дудѣ бѣжъ и първата радостъ на сърничката, — бѣше я убилъ. Помислихъ си за малкитъ, нещестни сърнички, които оставиха сирѣчѣта. Изчезна радостѣта ми, забравихъ арестогатѣн тѣка сѣрѣбъ приан сѣрѣшето ми. А дълбоко въ душѣта си проклинахъ нещокѣта рѣка на ловѣца, който уби единъ животъ.

Приседнахъ мѣлкомъ до още топлоото тѣло на сърничката и погледѣхъ кидрава коса въ нейнитъ мѣки, лѣсѣвани носни. Две едри сѣрни се търкуляха по странѣта ми и се удавѣха въ лонѣта кръвъ. Скабѣта ми изпращеше нови другѣрѣчѣ по участъ и нещѣстѣна. — малкитъ сърничка сирѣчѣта.

Георги Шашковъ